

— det er ganske vist kun en lille Sum, men der er dog disponeret over den — til Esbjerg Jernbanetjenestemænds Byggeforøring, som har faaet det voteret af en tidligere Finansminister lige til 1914. Jeg nævner disse Tal, fordi jeg finder, det er min Pligt som Finansminister at standse med Udlaanene paa denne Konto, da Pengene ere optagne for de to næste Aar. Ikke fordi der ikke kan udlaanes længer end disse to Aar, men fordi jeg finder, at der er Rimelighed for at tage under samlet Overvejelse, hvad der indkommer af Laanefordringer, og at man ikke netop skal give Udlaan til dem, der komme først. Det gælder ikke saa meget de højtærede Medlemmer, som det gælder Folk i Almindelighed, at det er godt, de faa at vide, hvor meget der kan faas paa denne Konto.

Derimod er der et Stats-Laanefonds-Formaal, der ikke stiller saa store Krav, og hvor der ikke synes at være Trang til Penge, eller ogsaa kunne de, der ville have Laan der, ikke tilfredsstille Stats-Laanefondens Krav. Det er det Formaal, som indeholdes i Udstykningsloven af 6. April 1906. Der blev den Gang bevilget 200,000 Kr. hvert Aar i 5 Aar, altsaa 1 Mill. Kr. Deraf er der i alt kun udlaant 191,000 Kr. i Tidsrummet fra 1906 til 1910, altsaa 800,000 Kr. kunde man disponere over, fordi man kan disponere over de Beløb fra foregaaende Finansaar, som ikke blive brugte. I Afdrag er der indgaaet 71,000 Kr., og der bliver da til næste Aar omtrent 900,000 Kr. tilbage. Det viser, at Udstykningsforeningerne enten ikke have været meget ivrige efter Laan eller ikke have kunnet tilfredsstille de stillede Fordringer. Man maa nemlig huske paa, at der forlanges kontant 35,000 Kr. for at faa Laan, undtagen i ganske særlige Tilfælde. Der er altsaa Penge til dette Formaal, men Befolkningen ved maaske ikke, at det er forholdsvis let at faa Laan her til, naar man opfylder de stillede Fordringer.

Der er endnu tilbage en af de store Ting, nemlig Laan til Husmandsbrug, hvor Kravene ere saa overvældende, at de slet ikke have kunnet tilfredsstilles i indværende Aar. Men her gør jeg opmærksom paa, at Staten yder direkte Bidrag, idet $\frac{2}{5}$ af Laanene tages af Laanefonden, og $\frac{3}{5}$ udredes af Statskassen. Vel faar Statskassen Husmandsobligationer for Beløbet, men da de kun kunne sælges til 75, bidrager Staten med $\frac{1}{4}$ til hver Obligation. Naar Staten altsaa skal udrede 1,800,000 Kr. af de 3 Mill. Kr., der er Tale om,

gaa derfra direkte af Statskassen de 450,000 Kr., som Staten ikke faar noget for. Altsaa ogsaa denne Lov virker ugunstigt for Statskassen.

Hermed skal jeg slutte, idet jeg beder om Undskyldning for, at jeg saa længe har lagt Beslag paa Tingets Opmærksomhed. Men under den nuværende finansielle Stilling, har det forekommet mig at være nødvendigt, at det høje Tings Medlemmer ere klare over, hvorledes vort Finansvæsen i Øjeblikket stiller sig.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i den kommunale Skattelovs Bestemmelser om Overgang fra Hartkornsskat til Ejendomsskyld.

Rasmus Hansen: Det foreliggende Lovforslag om Ændringer i den kommunale Skattelovs Bestemmelser har givet Anledning til en ret indgaaende Debat, og jeg tror, man med Rette kan sige, at det har været en ret saglig Debat. Jeg har med Interesse fulgt Forhandlingerne og navnlig de Udtalelser, der faldt fra den højtærede Indenrigsminister og det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (N. P. Jensen). Disse Talere, navnlig det sidstnævnte ærede Medlem, have støttet deres Udtalelser paa en Mængde Beregninger og en Mængde Tal. Den højtærede Indenrigsminister har søgt at bevise, at den nuværende Ejendomsskyld virker uheldigt og uretfærdigt, navnlig derved, at den rammer de smaa Ejendomme tungest, og det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (N. P. Jensen) har ved sine Tal og Beregninger søgt at føre Bevis i modsat Retning. Jeg har ikke kunnet undgaa, synes jeg, at lægge Mærke til, at begge disse Beregninger utvivlsomt hver for sig ere rigtige, men alligevel naa de paa en vis Maade til forskellige Resultater, og dette forekommer mig at være et Bevis paa, at man skal være meget forsigtig med at bygge alt for meget paa Tal. Tal kunne sikkert være meget vejledende, men de kunne dog ogsaa være vildledende. Imidlertid er jeg dog nærmest af den Opfattelse, at de Resultater, den højtærede Minister er kommen til med Hensyn til Ejendomsskyldens Virkninger, komme de virkelige Forhold nærmest.

Nu er der neppe nogen Skat, som der ikke klæber adskillige Mangler og Ulemper ved, der vil sikkert ved enhver Skat altid